

מדינת ישראל
הכנסת

פרדטור קול מס' ג/10

מישיבת ועדת שירותים ציבוריים, שהתקיימה ביום
ג', ט"ו בשבט תשי"ד - 19.1.54, בשעה 9.00.

נוכחו: חברי הוועדה:

- א. אלטמן - היו"ר
- ד. בטרוני
- ב"צ הרמל
- ז. טברסקי
- ט. כפרית
- ב. כצנלסון
- י. ניצני
- ד. נצר

מוזמנים:

מר בר-סלע - מנהל מסרד הסעד
מר ח.ט. הלוי - מטעם מסרד הבריאות.

- סדר-היום:
- (א) המסך הדיון על סקירת נציג מסרד הבריאות
על אספוז מקרים סוציאליים;
 - (ב) המסך הדיון על סקירת מנהל מסרד הסעד.

היו"ר א. אלטמן: אני פותח את הישיבה.

במסגך בדיון על בעיית אספוז מקרים סוציאליים.

מר ח.ט. הלוי: המספרים כוללים את תסעת חדטי שנת 1953.
במסך 9 חדטים בערך היו ב"הדסה" קרוב ל-
12 אלף ימי מחלה; מתוך זה היו כ-2000 ימי מחלה מטעם לשכות
סעד ממסלתיות, וזה 11,4% של ימי מחלה של כל האוכלוסיה.

היו"ר א. אלטמן: חברי הוועדה המיגז שאלות. היתה גם
הצעה של ד"ר הרמל, שנסכם מסקנות בענין

זה.

מ. בר-סלע:

קבלנו הצעת תקציב טעם האוצר. האוצר היה רוצה כסובן שאנו עוד ניפגס, ואם אפשר יהיה לבנות לידי סלכום אחיל כדי שתהיה הצעת אחידה, אולם בנקודה הנוגעת לשני המטרדים חל שינוי גדול. מטרד האוצר הכניס - לא בהתאם למה שבקטנו, כי לא הכנסנו סעיף האספוז לאור מה שהיה בשנה שעברה - הפעם האוצר הכניס סכום אשר לדעתנו הוא קצת סופרז, אבל הוא סופיע בתקציב של מטרד הסעד בסכום של 450 אלף לירות. שני המטרדים - הסעד והבריאות - הוזמנו לפגישה אשר התקיים שחר. אם כן, זהו התקון לעוסת השנה שעברה, כי זה סופיע לא כהכנסה אלא כהוצאה.

בפעם הקודמת הסברתי, ואינני מתעלם מהטענות, כי סעיף זה צריך להופיע בתקציב מטרד הבריאות, מסיבה פשוטה - שירות זה ניתן ע"י מטרד הבריאות; קבלת החולים בעשית טעם מטרד הבריאות וכו'; ואילו השירות היחיד שבא טעם מטרד הסעד הוא, - קביעת היכולת של האנשים לתלום בעד האספוז.

כן אינני מתעלם מהנימוקים של מטרד הבריאות, - טוב שמעיף כזה סופיע; אולם אני מעדיכים סעיף זה בסכום של 350 אלף לירות בלבד.

לעוסת זה, אנו רואים כפילות בכך שמעיף האספוז סופיע אצלנו. אנו מקווים שדבר זה יוכרע שחר בפגישה.

אנו מספקנו לחסוף שיחה, אם הסכום הזה שיוקצב לנו יהיה עבור כל הסדורים וכו', אולם אנו היינו מעונינים שמטרד הבריאות יקבל עליו את כל הסדור הזה. אך כנראה שזה יהיה אחרת; אנו נעביר את כל ההקצבות למטרד הבריאות והוא יכסה את ההוצאות; והיה, אם זה ענין של סקרה אסון, אזי בית החולים יעביר את הסקרה למטרד הבריאות והוא יחייב את חשבוננו באספוז.

ז. טברסקי:

נניח, שלשכה מקומית, "הדסה" וכו', מכניסה חולה לבית-חולים. מי מטלם במקרה זה?

(ב) חולה מגיע לבית-חולים; אזי בית-החולים תובע מהלשכה להוציא את החולה לאחד הבריאות - דבר זה חל על הלשכה במקרה שזה יהיה במטרד הסעד, ואם זה לא יהיה במטרד הסעד, אזי אל מי יוכל לפנות בית-החולים?

לדעתי, אלה הם דברים שצריכים להיות ברורים למדי.

מ. בר-סלע:

הנוהג יהיה כפי שהיה עד כה.

ברצוני לומר, כי בשנה שעברה לא התעלסנו גם מנקודה זו; ואכן ד"ר בטיש העלה את שאלת הוצאת החולים, מסום שהוצאת חולים איננה שאלה קטנה יותר מאשר הכנסת חולים. ואני בטוח שיהיה לחץ נוסף על העוברים הסוציאליים בענין זה.

ד. נצר:

ברצוני לשאול שתי שאלות:

(א) אם התקציב עובר למטרד הבריאות, אזי מטרד הבריאות מקבל את החולים; ובכן, החולה איננו סופיע בלשכת הסעד.

ברצוני להסביר מדוע אני טעמיה טעלה זו:
כידוע לכם, אנו צריכים להגיע את דעתנו את תקציב זה צריך להיות בסדר
הבריאות ולא בסדר הסעד; ומל אחד מאתנו יסקול כאן, מה יותר טוב
לחולה הנזקק, למעט עד כמה שמפטר את סלטוליו של החולה הנזקק. אם זה
יהיה כך בסדר הבריאות יכול לקבל חולה, מזל החולה צריך להיות טופנה
לבית החולים ע"י רופא; אם הרופא טפנה את החולה לבי"ח וכו', אזי
כל זה בעטו ללא קשר עם סדר הסעד.

(ב) מה יהיה דינו של אדם שהופנה לבי"ח,
ושמין לו אמצעים לשלם בעד טיפולו, וסדר הבריאות יודע שלא יהיה
מי שישלם בעד אשפוזו בבי"ח, האם זה יחייב בכל זאת להתקשר עם סדר
הסעד?

בקר לתקציב: הר בר סלע אטר, כי
הכסף שהוקצב לטעיף זה בראה לו כפוגזם. ברצוני לטאול:
מה קרה כאן שלפתע פתאום הפך סדר האוצר להיות "נדל-לב", בהוסיפו
100 אלף לירות על התקציב הדרוש?

מטלת/

א. בפרטים: מהי הפרוצדורה? - כל חולה בתקבל לבית-חולים
רק על יסך תעודה רפואית; אני שומעת כאן,
ט"אסות" גם כן דורשת תעודת רופא.

הטענה שהתעורה אצלנו היתה, לגבי היכולת
לאספו את כל הסקרים הסוציאליים, כי לא שולטו כספים עבורם, ולא
היו די כוסדות מסלתיים עבור כל הסקרים הסוציאליים. אף אני תמהה
על "נדיבות-לב" של האוצר במתן התקציב הפוגזם לאשפוז. ואני
מאדמת לאלה האוסרים שהטעיף הזה צריך להיות כותאם. אנו רוצים
בתיאום-יתר. אנו אוסרים שהתקציבים בסדרים השונים גורע את הצרכים.

העובדה הסוציאליית מוכרחה להגיד זהו סקרה
סוציאלי, היא נותנת את התעודה הכבוקסת, או שהיא שולחת את התעודה
לבית-החולים, ובזה היא גוסרת את מפקידה. אך אם התקציב הזה עובר
לסדר הבריאות, החולה ידע כמה הדברים אפורים; והתעודה שהחולה
טביא עמו תהיה מספקת וכו'. ובזה אני רואה קצור דרך, וזה לטובת
הענין יהיה אם סדר הבריאות יעטוק באשפוז; זהו הפדור שלו, בזה
הוא עוסק.

ב. כצנלטון: האם 11 אלף סקרי הסחלה כוללים גם סקרים
כרוניים וסקרי שחפת?

אשר לאשפוז, אולי דעתי תהיה בוגדת לדעת
חברותי. לי ברמה, היום לקבוע את תקציב האשפוז זה די קשה; כמו
הן, התקציב צריך להיות קטור עם המינדוס. איננו יכולים לדעת מה
יהיה המינדוס, אבל זה עלול לייקר את יום הסחלה. לי ברמה, אם זה
רק בגדר האשפוז, להשאיר את הפער הזה כי הוא טאד רצוי.

הוועדה שלנו צריך להתחיל, לדעתי, במתן
הטלעות.

אני טוכנה להצטרף לדברי קודמי, בזה
טוב לרכז את עניני הבריאות בידי סדר הבריאות, ובזה יהיה
קפוץ בטנקטנות.

כ. ח.ט. הלוי: כמה הערות בקשר עם הודעת סדר הסעד:
יש להגיא בחשבון טופנט אחד חוץ סקרים
טטוייטיים, כשאני עם תעודה לבי"ח, אזי ישנם סקרים שהשפחה מסתמט

קצת, או שהחולה נותן התחייבות לשלם מדי חודש סכום פעוט. הדברים האלה נעשים ע"י משרד הסעד, ודבריו אלה יצטרכו להסדר כך מפילו לחקירות סוציאליות.

ישנן כמה בקורות מחלוקת: החשש שמתעורר כאן הוא, שאם יקלו סמך על משרד הסעד, וגם משרד הבריאות יקבל את המקרים הסוציאליים, הרי נעמוד בפני תופעה - אם אנו יכולים להסתפק או לא, וכו'. ולכן קיימת דעה, המיוצגת ע"י אנשינו, שהתקציב ייטאר בידי משרד הסעד, ולא נורא יהיה אם יהיו חסכוניות בין שני המשרדים.

יש להביא בחשבון מוטבט אחד: מחירי המספוז יעלו במסך הטבה לכרות זה שאנו מקבלים תוספת התייקרות. אני חושב שזה אחד הסיבות שהאוצר היה כל כך "רחב-לב", כי בטנה שעברה היו לו צרות רבות בטוח זה.

אנו עדיין לא הגענו לדעה מגובשת בענין זה. אנו לא נתנגד לקבל כל חולה מאיזה שהוא מזון. אני מקווה שנגיע לירי הטכט; אנו גם היינו טוכנים לקבל את כל הטיפול הכספי. אנו חושבים ש-450 אלף לירות מיוצג סוגזם.

זאת ועוד: מצד בתי החולים שלנו היתה מתנגדות גמורה בענין התורגויות.

ז"א. טברסקי: לדעתי, על העובדת הסוציאלית נופל כל העול של סדור החולה בבית-החולים וכו'. וחושבני, שאם התקציב יהיה בידי משרד הבריאות, הרי היא תעמוד בקשר אתו; היא תפנה אל הלשכה המחוזית וכו'. אני סוצנת שהעובדת הסוציאלית תהיה לעזור בכל הפניות הללו, ודבר זה יקל על עבודת משרד הבריאות, אשר הוא, החולט על כל בתי-החולים המטטלתיים, ידע להפנות או לשלוח את החולה לבי"ח שבו ימצא מקום עבור החולה.

המוטדנה הזאת של 350 אלף לירות נעטה, כנראה, בלי דזרבה. (טר-בר-טלע: מיטבנו את הדזרבה). אם כן, מצד אחד לא טוב יהיה להקפיד טכוסים, כי דבר זה יתבטט בכל חרופותו. אני בעד זה שתהיה דזרבה. מינני חושבת שעם ההתייקרות תעלו את התעריפיה.

נדמה לי, שכל מה שנאמר כאן עם כל הסקולים, מדברים בעד משרד הבריאות.

ב"צ הרמל: אנו נכנסים יותר מדי לשאלות ביצוע; זה לא רצוי; זה סוריד אותנו מהקו הכללי.

אני מבין, שבתי-החולים המטטלתיים, וגם העירוניים, צריכים לטרת בתור הרמטון את המקרים הסוציאליים. מדוע אני מוסר זאת? - כי אין הדבר כן. בתקופה ידועה זה נכון, ובתקופה ידועה, זה לא נכון; נוצר מצב שכל הישוב מתקבל בבתי החולים המטטלתיים, ובתוכם גם אנשים שיכולים לשלם יותר מאשר 4, 5, 6 לירות, וביחוד גם כאלה שמוכנים לשלם 20 לירות. מתקבל הרוטם שיש להם זכות קדימה; כי יש לו בטח לשלם, והוא לא צריך להביא מעודות; טכירים אותו והוא נכנס לביה"ח.

לדעתי, אנו צריכים להחליט על קביעת קו בענין זה, כי בתי-החולים המטטלתיים עומדים, קודם כל, לרשות המקרים הסוציאליים.

כשאני שומע 20% מקרים סוציאליים ישנם, אזי זה מפתיע אותי. והסיבה היא פשוטה: נכנסים להנהלת חסכוניות וכו', אם כי הכספים האלה הולכים בעקר למחוטרי המצעים.

אגלי ארטרי, טיש להעמיד לרשות הטעד מספר טיטות קבוע בהתאם לחלקו של אחוז המקרים הסוציאליים באוכלוסייה. כלי אט ניתן טיטות במספר בלתי-מוגבל למטרד הטעד, אזי אין טמק שנהיינה גט הגטמות. ולכן, מוטב לקבוע אחוז סטויים של טיטות בבתי החולים המטטלתיים טיעמוד לרשות הטעד.

מיננו יודע אט הסכום של 450 מלף לירות הוט מוגזט; אט כן - אגלי טטח. אגלי בט לידי טסקנה טאחוז המקרים הסוציאליים הוט יותר קטן טאחוז התוטטלים הלט-סוציאליים. למעטה, טתקבל טצב כזה, טבבתי חולים מטטלתיים טוכביט חולים שלט היו צריכיים לטכב בהט.

האט מי-מפטר למצוט דרך שלט בחיטוב של טיטות, מלט, בחיטוב של קביצת אחוז טיניטלי של טיטות סוציאליות.

ההצעה היט, להעמיד מספר סטויים של טיטות בבתי-חולים מטטלתיים ועירונייים המתאמיים לאחוז המקרים הסוציאליים לרשות מטרד הטעד.

לדעתי, אט למעד מעמידים מספר של טיטות, אזי זהו ענינו של מטרד הבריאות.

גט אגלי בדעה טמיננו צריכיים להיכנס לפרטלי/ פרטים של בעיה זו.

יש לציין טישנה התקדמות גדולה על טריון התקציב למטפוז; מיננו יודעים בטיזו צורה זה יתבטט, אבל עצם העובדה טהגיעו לידי הכרה טיש להקציב סכום ניכור למקרים סוציאליים, - הוי זוהי עובדה מטטחת.

על הסכום של 450 מלף לירות לט הייתי מעירה ולט כלום, מולם רק זמט עשיתי; לקחתי גט התקציב של השנה שעברה אטר היה 250 מלף לירות (לפי טתי לירות), והטווייתי אותו עם השנה. ברור, טיש דכרים לכאן ולכאן. מיננו יכוליים לחוות גט דעתנו בכל הטטחיים.

ביחס ל-20 אחוז של מקרים סוציאליים, אמרתי בכינוס של העובדות הסוציאליות, ומטרד זמט גט עתה; אנו צולעים מאד בטטליטטיקה, אעפ"י טמנו יהודיים פקחיים, זריזים מאד, יודעים חטבונות, אבל לט בדקנו גט הטטפריים.

ביחס למטפריים של מטרד הטעד, ברצוני לוטר, כלי מטרד הטעד בונה גט הטטפריים שלו לפי התיקים טיש לו. גתן דוגטה: אגלי פונה בטכתב למטרד הטעד, כדי לטרד ילד טפטר בטוסד, אזי אגלי בטללת במטרד הטעד בטטפחה בזקקה. לעומת זה, יש דבר הפוך: ישנם אנשים רביים, טהם זקוקים מאד למעד אך הם מיננו פוניים ללטכת הטעד.

היה ויכוח בעיריית תל-אביב, והוויכוח היה מאד מעבין; היו הרבה מאד אנשים טהיו בזקקים, אך הם בעלי יכולת, טהיו פוניים ללטכת הסוציאליית; ויש להיפך - בזקקים מאד ולט היו פוניים. עכטיו הטתנו פני הדברים: הטכבה הסוציאליית הזקוקה לעזרה הטתנתה בטמד מאד.

על הטפלה הטיוודת והחטובה טהעלה ד"ר הרטל, ומטר היה מעוררת חטבוות, ברצוני לוטר: כטמנו מוטריים מטפוז חנם לכולם - אט כלי עדיין מיננו יכוליים לוטר זמט - אט לט מטפוז חיים לכולם, אזי לפחות הבטחה של מטפוז לפחוטריי יכולת. ברור טיש הגיון רב בזה.

ברור, שעדיפות טוכרחה להיות, אט כלי מטרד הבריאות טמוכרחה לחיות על הכנסה; אזי הוט סכניס מעיפיים כמלה. לדעתי, זוהי טפלה חטבונית, ציבוריית.

י. ניצוני:

בעקבות דבריו של ד"ר הרמל, ברצוני לומר:
אם אנלי עושה חשבון, שיטתם כמיליון נפס שהם
חברי קופת חולים, המקבלים טיפול בקופת-חולים... (ב"צ הרמל: רחוק
טאד טלהיות 800 אלף חברי קופ"ח). נביח, טחצית היטוב; הטחצית הטניה
זקוקה לאטמוז סטטלתי ופרטי. מבין טחצית זו של היטוב, ישנם אנשים
רבים אשר יעשו כל הסדורים הדרושים כדי לא לקבל עזרה מהלסכה הסוציאלית.
אני מכיר מספר לא קטן של אנשים, שקוראים רופא לביתם, מקבלים
תעודה רפואית, ועל סמך סכתב זה הם מתקבלים לבתי החולים. אני חושב,
שקורה זו צריכה להתברר כאן.

בענין התקציב בטכום של 450 אלף לירות:

ברצוני להעיר, כי האזרח בארץ מתרוצץ רבות עד שהוא מצליח לסדר משהו;
הסדינה, סטילא, מתחילה להיסמט לו וכו'. ברור שדבר זה מסריע טאד
לפנוחתו הנפשית של האזרח. ואם הסקרה הוא סקרה סוציאלי, אזי לדעתי,
הטיפול בו צריך להיעשות ע"י משרד הסעד; ואז התקציב צריך להיות, לדעתי,
בידי משרד הסעד, וכך האדם האזרח לא יצטרך להתרוצץ.

ג. כצנלסרן:

אנו צריכים לראות לפנינו מקרים שהם עלולים,
בתוקף הטוב בו אנו נתונים, להיהפך למקרים
סוציאליים. ולכן אנו צריכים להביע פטאלה, שהחלק הארי של היטוב יקבל
אטמוז סטטלתי.

דובר כאן על בעלי יכולת, שיכולים לסלם 15,

20 לירות. בקשר לזה ברצוני להעיר, כי אחוז זה של בעלי יכולת, הולך
ופוחת, ואם כבר נגענו בטאלה זו, אזי מתעוררת הטאלה של מדיניות
הרפואה שלנו; זוהי טאלה די כאובה אשר עליה צריכים להחליט. אתם
יודעים, כי בטאלה זו נלחמו עוד בצעדיה הראשונים של "הדסה", אשר
אסרה על הרופאים שלה לעסוק במרקטיקה פרטית. הרופא הסטטלתי, לסל,
מוטיט עזרה פרטית.

אם אנו מדברים על בעלי יכולת, הרי אנו אלא:

יודעים שלם רבים הם האנשים המקבלים טטכורות טעולה על 400 לירות לחודש,
ורק לחלק זה של האוכלוסיה ישנה האפשרות לסלם כטה שדורשים טטנה.
ולכן, הוטגה היא רבה לגבי החלק הגדול של האוכלוסיה, ויש לחפש דרכים
לאטמוזם.

סר בר-סלע:

אני קודם כל, רוצה להבהיר נקודה ביחס ל-20%:
20% מקרים סוציאליים נמצאים בטיפולו של משרד
הסעד, אך הם אינם כלולים בין מקבלי תמיכות. נכון הוא שכל טספר
איננו מסקף את הטספר האפית.

נטאלו טאלות: סדוע משרד האוצר היה כה נדיב-לב

בהקציבו 450 אלף לירות? - טטום שבטנה טעברה לא היה סעיף מקביל במשרד
הסעד; והם ראו טאין להתעלם מן הדברים הללו. אנו טעריכים את האטמוז
בבית-החולים לפי טתי לירות ליום.

משרד הבריאות לא חושב לכלול את כל הלסכות

העירוניות, אלא רק את הלסכות האיזוריות. אנו טעריכים כ-100 אלף לירות
הן לסעלה מהתקציב הרצוי, מעפ"י שהמקרים הם פחותים, אבל הפחירים הם
יקרים. טטום כך הערכתנו היא 350 אלף לירות, וטכום זה יהיה מטפיק
לצרכים. אולם, משרד האוצר נתון לוטגה לגבי משרד הבריאות, ולכן הוא
נתן בידי נדיבה את התקציב הזה, כי הוא רצה לסצוא עוד מקור הכנסה.

עובדה היא שלא ידענו את הצעת התקציב של האוצר, ואז תבענו מחברי הוועדה 350 אלף לירות, ובסכום זה כללנו את הרזרבה. אנו, כמובן, היינו מאוד שמחים אם-היתה בטעיפים האחרים רזרבה כזו. אנו מתנגדים לתקציב זה משום שיש פנים לכאן ולכאן.

לגבי החולה לא חל שום שנוי בפרוצדורה.

שמעתם את הערתו של סר הלוי, באמרו שסדר הבריאות לא יתנגד אם יתקבל חולה בצפת או במקום אחר.

ביחס לאינדקס: האוצר נותן רזרבה בהתחשב עם האינדקס. עשינו חישוב לפי 201 נקודות, ואילו האוצר עשה את החישוב לפי 215 נקודות. אינני בא פה לוטר שהאוצר עושה טעות שרירותי, אלא להיפך: בהוצאה הוא בטוח, ובהכנסה הוא צריך לסבך את הראש. הרי תעודת רופא היא תעודת רופא, ובלעדיה העובדת הסוציאלית לא תוכל לספל במקרה. יש טעות פסיכולוגי בדבר, זה מכריח להזדוץ להוציא את החולה הסוציאלי, אחרת - התקציב פוחת. העובדים הסוציאליים הם בדרך כלל מסורים לעבודתם ולא בנקל הם נותנים תעודות.

השאלה שנשאלת טוב: אם התקציב צריך להיות בסדר הסעד או בסדר הבריאות. והסכום שהוקצב הוא, לדעתנו, כוגזם. חולה אנו בטוח שנגיע באוצר לידי סיכום בפגישה שתהיה לנו סדר.

סר ט.ח. הלוי: להערתו של ד"ר הרצל - ביחס לאספוז סקרים אכיזים: בשבוע שעבר עברתי על הסטטיסטיקה, ועל פיה הסתקף מספר המסללים שהוא בסך הכל 10% בערך. ביניהם ישנם כאלה שסלמו ל לירות. (ב"צ הרצל: מספחת דרסלר, בעלי בית הסלון "ציון", לא צריך להיות בבית-חולים מסלתי). ההוראות הקיימות בבתי-החולים אף אינן שוות לגבי כל אחד ואחד מהאוכלוסייה. (ב"צ הרצל: זה יפה על הנייר).

שאלת חבר הכנסת בלצני, היא יותר שאלת עקרון. איננו יכולים לסרב לחדם רק מפני שהוא איננו סוציאלי. המצב החוקי הנוכחי איננו מאפשר לנו לתת סירוב על בסיס זה. לכן, אינני מניח שלדבר זה יש ערך מעשי, של תפיסת טיסות שהיו מיועדות לסקרים סוציאליים.

אף אחד לא התעלם מהסכנות הכרוכות בבתי-החולים המסלתיים. לצערנו, הסיבות אינן תלויות בנו, והיו זמנים שהיינו עלולים להפסיד חלק מהרופאים הטובים שלנו. הם אינם עובדים במסדרה שלמה.

ס. כפרי: כמה עולה עכשיו יום סחלה בבית חולים מסלתי?

סר ט.ח. הלוי: 10 לירות.

ס. כפרי: שנה זו היא שנה קשה מאוד. ישנם סקרים בבית חולים מסלתי איננו מקבל חולים מעוטי יכולת. אני חושבת שקשה לספוע האספה כזו, כי זה מתבקש לעקרון שלנו, ליעוד שלנו. אני מבקשת מד"ר הרצל, שהוא בקי בשאלה זו, לברר ענין זה, כדי לספוע את הישנות הסקרים הללו. אני רואה בזה האספה כבדה מאוד.

ב"צ הרמל:

ברצוני להעיר הערה, על סנת שלא תתקבל
אז-הבנה. אני מסרתי שהוועדה הזו - ואני
מטפל בשאלות כלליות - צריכה לקבוע זכות עדיפות בבתי-חולים ממשלתיים.
למקרים סוציאליים. אם אני מוסר זאת, אז אני מוסר מפני שמטעמי מאינטנס-
ציות הגבוהות ביותר מדברים על כך. ולכן אני מוסר עדיפות למקרים
סוציאליים בבתי החולים הממשלתיים ולא סוויזן.

היו"ר א. אלטמן:

שמענו, ביררנו, שאלנו וקבלנו תשובות
על בעיה זו, ועתה אני מציע להטיל על
אחד מחברי הוועדה להביא לנו לישיבה הקרובה הצעה של מסקנות בקשר עם
הבירור הזה, בכדי שהוועדה תוכל להחליט על כך.

ד. נצר:

אנינו רואה צורך במסקנות מיוחדות.
זה צריך להיות סיכום הוועדה.

ב"צ הרמל:

לדעתי יש צורך במסקנות; מסקנות בארבעה
דברים: א) המקרים הסוציאליים בפרוזדור
ירושלים, ש"הדסה" רואה עצמה לא אחראית לזה; ב) מחירים של מטפוז
מקרים סוציאליים בבתי-חולים לא ממשלתיים; ג) שיפוט בבתי-חולים מחוץ
לבתי-חולים ממשלתיים; ד) עדיפות מקרים סוציאליים בבתי חולים ממשלתיים.

ד. נצר:

אנו במקרה נתקלנו בבעיה זו.
שתי נקודות אותן העלה ד"ר הרמל - עם כל
הבנתי הכללה לרצונו של ד"ר הרמל, ואני גם מסכימה לדברי הבקורת שהספיע
ביחס ל"הדסה" - לדעתי, יהיה זה לא יחס צבורי באם
מסקנות, משום שכל זה נעשה שלא בנוכחותה של "הדסה". הוא הדין לגבי המחירים
בבתי החולים הלא-ממשלתיים. אם אנו נוציט מסקנות רק מתוך שטיעה של
הצר האחד - שהוא אולי הצד המעובין - לדעתי, יהיה זה טעשה לא נאה מצדנו.
יחד עם זאת, אנינו יכולים להתפנות לענין זה, כי עלינו עוד לדון בתקציב
המסדרים. ולכן, אנו צריכים רק לסכם את הדברים.

ב"צ הרמל:

אנינו מציע מסקנות לגבי "הדסה"
או לגבי איזה שהוא סוגד לא-ממשלתי,
אלא אני מציע להוציט מסקנות לגבי מסרד הגריאות והטעד בלבד.

אני מרטה לעצמי להביט לישיבה הבאה אז-אלו
מסקנות, וזו תוכלו לקבלן או שלא לקבלן.

היו"ר א. אלטמן:

אנינו סוציאליים עכטיו לא מסקנות ולא
סיכומים. אולם, החברים הרוצים
בהוצאת מסקנות, יביטו לישיבה הבאה את מסקנותיהם, וזו נראה את לקבלן
או לא.

יש פה סכתב על סכנת שביתה בבית חולים
דפ"מ. (קודם את המכתב של ההסתדרות
הכללית של העובדים העברים בא"י).

סר. ח.ש. הלני:

אני מסח שביתת לנו ההזדמנות להסביר
את הענין הזה. הבעיה היא של הפער
בין הזכויות הסוציאלייות שאנו מביחים, כבלי לחשוב על הצד השני של
המטבע ושל הצד התקציבי של הדבר.

מה המצב בפרק זה? - בשנת 1950, הגיעו
המחירות לידי הכנסת מסוימת, ובאשר בו שכל המחירות שהן למעלה מגיל 40 שנה,
וכל המחירות שהן 5 שנים לירות, תעבורה 7 שעות ביום; מחירות בשמירת לילה
תעבורה 6 שעות ולא 8. הן עובדות 7 שעות ביום לכרות שהתביעה היתה 6 שעות.
לזה לא הסכמו. אנו עמנו בסני הווד כל המטרות כסני הווד באחירות,
וטענו כי דבר זה יערער את השירות, וכי אין לנו תקציב לכך.

כל מחות עולה 2000 לירות לשנה, פירוט הדבר
30 אלף לירות לשנה בסוכנות המסללה.

בשנה שעברה הוכנס לקרום ב"רכוסות" הודעה
שכל העובדים במספת יקבלו 42 ימי חופשה לשנה, וטוב, לא ניתנה לנו
יום חופשה לתקציב.

בעטה לחץ רב עלינו, לחץ בלתי-פוסק, ואני
כסובן בלחצים הלחצתי קשה עם המוצר; כי אם מחות יוצאת לחופשה, היום מסטיכה
לקבל את שכורתה, ואילו לנו אין שום חופשה עבור סלאת מקושה. העובדת
קבוצה כלולה בתקן, והמסלאת מקום לא כלולה בתקן.

מחנה קבלנו את חסובת המוצר בענין זה, אבל
היא סכסה בקרטי 25% של דרישותינו.

למה זה בעיקר בחיפה? - אני מתקשה לענות.
האגף לשירותים קבע שיהיה מחות קשה ככל מקום אחר; ובאופן יחסי המצב
הוא טוב. ולכן, זוהי שאלה תקציבית, ואנו נעשה מאד אם תינתן חופשה
לדרישות אלו.

ברצוני להתעכב על עוד דבר אחד שבזכר באותו
סכתב - המסחת התלבוסת: אין הדבר כך. פוסדות כמו "הדסה" תל-אביב בוחבים
את כל התלבוסת הכלאה, עם כעילי גטם זכו. ולצערך הגדול, איננו כל
כך עשירים, ואנו מחלקים לפי המלחי שלנו: שתי ספלות בשנה. (ב"צ הרמל:
שתי ספלות בשנה זה הרבה).

אס"ל, לכטל, לא ניתן בזמן.

ד. וצרי: איננו צריכים להיכנס לבירור ענין זה.

אני מציעה להטיב לכם, שאיננו יכולים
להיכנס לבירור תנאי העבודה שלהם, ולפי כך ישנם כוסדות המספלים בזה.

ה ו ח ל ס
שאלה זו לא נוגעת לנועדת השירותים, כי
זוהי שאלה של תנאי עבודה.

כ ס ו-כ ן ה ו ח ל ס
להעמיד לפדך היום של הטיבה הקרובה: מטיעת
מסירה על תמצית הגרמיות. לשנת התקציב 1954/55.

הישיבה נועלה בשעה 11.30.